

PE ARIPILE COPILĂRIEI

Revista S08 Stâncești * nr.13 * septembrie 2014

CUNOAȘTEREA

Confucius spunea: „Fără a cunoaște puterea cuvintelor este imposibil să cunoști oamenii.”

Am pornit în căutarea puterii cuvintelor, pentru a învăța să cunoaștem oamenii. Veniți alături de noi și drumul vi se va părea mai ușor, pentru că împreună putem fi învingători!

Sunt lucruri pe care le facem bine numai împreună și unul dintre acestea este descoperirea puterii cuvintelor. Nu-mi amintesc clar când am început să străbat acest drum. Poate cu primul gândurit, poate mai târziu, odată cu prima poveste auzită, cu prima poezie scrisă pe un colț de hârtie sau cine știe... ce frunză de toamnă ruginie mi-a șoptit să caut, să caut, să nu mă opresc... și astăzi tot trudes și n-am să mă opresc.

Stâncești

Galați, 1 iunie

Stâncești

În imagini le vedeți pe colegile voastre, participante la diferite competiții școlare, premiate și, mai mult decât atât, îndrăgostite de magia cuvintelor. Adeseori călătoresc pe aripile cărților. Mâinile, privirile, gândurile lor trezesc la viață pagini adormite, eroi ce așteptau ca cineva să risipească vraja. Pentru că au îndrăznit și nu s-au abătut din drum, au fost răsplătite.

1. PROIECTUL NAȚIONAL „OLIMPIADELE CUNOAȘTERII”, ediția I și ediția a II-a, organizat de Asociația „Olimpicii Cunoașterii”

Au participat 68 de elevi la prima ediție și 48 de elevi la cea de-a II-a ediție la disciplinele: Limba română, Limba engleză, Matematică (clasele I-VIII).

S-au obținut diplome de excelență și medalii la etapa națională: 6 (ediția I) și 10 (ediția a II-a), plus premii județene sau mențiuni.

2. CONCURSUL JUDEȚEAN „CREȘTINUL ACASĂ, LA ȘCOALĂ, ÎN BISERICĂ ȘI ÎN COMUNITATE”

**Creație artistică: Premiul al III-lea (eleva Tărcăet Anamaria, clasa a IV-a),
Mențiune (clasa a II-a și clasa a III-a)**

Realizarea unui afiș: Mențiune, eleva Turle Paula, clasa a VIII-a

3. CONCURSUL NAȚIONAL „LECTURA CA ABILITATE DE VIAȚĂ”, etapa județeană:

Premiul III- Talabur-Horja Mirabela, clasa a VII-a

4. OLIMPIADA DE LIMBĂ, COMUNICARE ȘI LITERATURĂ ROMÂNĂ „GEORGE CĂLINESCU”: participare la etapa județeană: Talabur-Horja Mirabela

5. OLIMPIADA PENTRU MEDIUL RURAL „UNIVERSUL CUNOAȘTERII PRIN LECTURĂ”

Etapa județeană: Turle Paula, clasa a VIII-a, *premiul I*

Jude Florina, clasa a VII-a, *premiul I*

Talabur-Horja Mirabela, clasa a VII-a, *premiul al III-lea*

Dumuța Miruna, clasa a VII-a, *mențiune*

Etapa națională (Galați): *Premiu special* - din echipajul județului Bihor au făcut parte elevele noastre, Turle Paula și Jude Florina, împreună cu alte două eleve de la școlile din Lăzăreni și Tărcaia

6. CONCURSUL INTERJUDEȚEAN DE CREAȚIE „LUCIAN BLAGA-SPIRIT EUROPEAN”

Creație literară: *Premiul II-* Turle Paula, clasa a VIII-a

Premiul II- Jude Florina Ioana, clasa a VII-a

Creație plastică: *Premiul II-* Bonchiș Rebeca, clasa a VII-a

Mențiune- Turle Paula, clasa a VIII-a

7. CLASICII NOȘTRI - Concurs aflat la cea de-a X-a ediție (30 ianuarie 2014, Stâncești)

Premiul I (Secțiunea Viața și opera celor trei clasici: Eminescu, Slavici și Caragiale) - echipajul clasei a VII-a

Premiul I (Recitare din lirica eminesciană) - Dumuța Miruna, clasa a VII-a

Premiul al II-lea - Andreea Condure, clasa a V-a

Premiul I (Culoare și cuvânt în operele clasicilor) - Turle Paula, clasa a VIII-a

Premiul al II-lea - Bonchiș Rebeca, Pasere Suzana și Talabur - Horja Mirabela, clasa a VII-a

Creații literare

SEARA, MAGIA ÎNVĂLUIE NATURA

Florina Jude, clasa a VII-a

Veșmintele subțiri ale serii se așterneau peste natură. Cerul parcă luase foc. Soarele, ca o minge incandescentă, se retrăgea molatic în spatele maiestuoșilor munți. Era seară, o seară de vis!

Oamenii se retrăgeau în casele lor primitive. O singură fereastră era larg deschisă. În dreptul ei o gingașă copilă privea vrăjită peisajul feeric. Părul castaniu plutea în bătaia vântului primăvărat. Buzele roșii ca sângele schițau un zâmbet. Glasul ei inocent, după câteva clipe, șopti:

- Ce n-aș da să pot zbura! Magia serii m-ar învălui îndată... Aș pluti printre nori, m-aș lăsa purtată pe brațele vântului și aș parcurge puntea din fâșii de foc.

Această micuță zână, cu numele de Mia, nu înceta niciodată să spere. Un norișor alb ca spuma laptelui îi auzi dorința și coborî îndată la fereastră ei:

- Draga mea copilă, șopta purtată de vânt a ajuns până la mine. Vreau să îți îndeplinesc dorința. Ai vrea să te plimbi prin văzduh?
- Sigur că vreau, norișorule! Întotdeauna mi-am dorit o astfel de plimbare. Ți-aș fi recunoscătoare pe vecie, spuse Mia încântată.

Fericirea se putea citi ușor pe fața ei. Norișorul o luă pe brațele lui pufoase și revărsă asupra ei o picătură din praful magic. Acum, copila putea zbura. Își luă noul prieten de mână și porni spre nesfârșitul ocean trandafiniu. Atinse fiecare vârf de munte unde credea că nu va izbuti niciodată să ajungă. Culese cea mai frumoasă floare de pe stâncă, iar apoi și-o așeză în pletele-i lungi. Se apropiară încet de câțiva nori cenușii, ursuzi. Norișorul îi salută politicos și i spuse fetei că deveniseră așa din cauza indiferenței stăpânei lor, Ploaia. După aceasta, i-a promis să o conducă și pe tărâmul lor, dar azi nu mai putea. Era târziu, timpul se scurgea cu repeziciune. Ochii fetei sclipeau în lumina soarelui care abia se mai zărea. Helios se-ndrepta spre cealaltă emisferă. Acolo urma să deștepte florile cu razele sale mlădioase și să reverse veselie în suflete.

Văzând-o atât de fericită, norișorul îi construi un leagăn din crini și îi spuse copilei:

- Acest leagăn e vrăjit. El te va lua de la fereastră de câte ori vei dori să evadezi din ținutul tău. Așa vei putea mereu să admiri natura învăluită de magie și chiar să descoperi ce se ascunde dincolo de nori.

Fetița îi mulțumi. Își șterse o lacrimă de pe obraz. Recunoștința îi era imensă. Acel norișor pufos, iubitor și generos îi dezvăluise o parte din tainele universului.

Acum a înțeles pe deplin de ce unii spun : „Natura este unică.”

MIRESME ȘI NOTE DE TOAMNĂ

Mirabela Talabur-Horja, clasa a VII-a

Este o zi luminoasă de octombrie. Afară peisajul pare coborât dintr-un tablou al lui Grigorescu care a pus roșu aprins pe frunzele de viță sălbatică și galben-ruginiu pe cele de

nuc. Iarba, încă verde, contrastează puternic cu galbenul-roșcat al crăițelor înflorite. Acestor minunății nu le este teamă de răcoarea nopților lui Brumărel. Frunzele cad cu mișcări de aripi moi. Odată ajunse pe pământ formează un covor foșnitor în care mi se afundă pașii indeciși. Răspândind tristețe, vântul cu a lui suflare mătură frunzele de pe aleile pustii. Printre ramurile goale, împodobite doar de lumina rătăcită a astrului palid, se aud coborând unde limpezi dintr-un imens xilofon acompaniat de antice viori și un violoncel singuratic. Copacii oftează, iar lacrimile de promoroacă picură una câte una peste frunzele căzute.

Vreau să aud cântecul păsărelelor, dar degeaba! După un timp, în care totul parcă a încremenit, se aude: cioc... cioc... cioc! Este ciocănitorea care își caută hrana sub scoarța secularilor stejari. În aer miresmele de toamnă plutesc ca niște dansatori într-un vals vienez.

Aseară a căzut bruma! Brrr... Iarba, crizantemele și pământul păreau trase într-o foiță argintie. Un meșter neîntrecut a lucrat noaptea-ntreagă. Pânzele de păianjen s-au transformat în fire de mohair pufos din care natura împletește haine pentru crizantemele care încă își desfac bobocii încântându-ne cu cascade de culori.

Fără veste, cerul devine plumburiu. Soarele încearcă din toate puterile să-și facă simțită prezența, dar norii groși ca o mantie de fum îi îngreunează efortul. Oare iarna bate la ușă?

GLASUL PĂDURII

Paula Turle, clasa a VIII-a

Octombrie... Vântul de toamnă adie printre crengile golașe. Împreună cu prietena mea, Anastasia, ne plimbam pe poteca împodobită de frunzele și nucile îmbrăcate în cămăși zdrențuite din care curge mustul amar. Stratul gros al frunzelor galben-arămii a reușit să marginească cărarea. Pădurea tristă, aproape moartă, fiindcă a ignorat verdele, este acum

pustie. Doar noi mai mișunăm pe potecile brodate...

O șoaptă... o șoaptă trece pe lângă noi: „E Toamna... ea mi-a făcut asta...”. Anastasia mă privește înspăimântată. Totul părea pustiu. Continuăm să mergem, deși suntem confuze. La intrarea în pădurea tainică am ezitat, dar parcă ceva ne atrăgea. Farmecele Toamnei au schimbat totul în ceva nemaivăzut. Nu a uitat de râul ce încă și-a mai păstrat limpezimea. Cerul pătat de fum a devenit gri. Un fior îmi străbate corpul. Șoapta se transformă în scâncet. E din ce în ce mai răcoare. Copacii triști tremură și ei în bătaia vântului. Anastasia șoptește la un moment dat: „Poate pădurea este vie...”. Nu spun nimic, dar ne înțelegem din priviri.

De pe o creangă de stejar sare o veveriță. Țopăie în fața noastră. Pare să ne cheme după ea. Să o urmăm, propune Anastasia. Ne strecurăm pe sub crengile fagilor și stejarilor seculari. Ajungem în câteva minute la o poieniță. Ne atrage atenția un cedru scorburos. Într-acolo pleacă veverița. Ajungem lângă copac și descoperim o intrare. Jos se afla o vietate a cărei suflare doar pâlâia. Era un pui de veveriță. Avea piciorușul rupt. În rucsacul meu se găseau câteva bandaje. I-am curățat rana, am improvisat două atele din rămurele și i-am bandajat piciorușul. Puiul a început să respire mai bine, ghemotocul de blăniță roșcată se înviora. Veverița-mamă stătea într-un colț și privea cu ochii ca două mărgele revenirea la viață a lui Suflețel, așa am decis să-l numim. Trebuia să-l luăm cu noi. Avea nevoie de câteva zile de îngrijire. Bunicul Anastasiei era pădurar și știa multe despre animale. Deseori salvase de la pieire cerbi, urși sau râși. Astăzi noi suntem salvatoarele.

Am luat puiul de veveriță, l-am așezat confortabil în hanorac și, după ce ne-am luat rămas-bun de la mama-veveriță, asigurând-o că ne vom întoarce, am pornit spre liziera pădurii. De după crengi ne priveau zeci de ochișori cu mirare și recunoștință. Ne considerau prieteni. Am simțit din nou glasul pădurii. De data aceasta ne mângâia și ne strecura în suflet fiorul bucuriei. Ziua de azi ni l-a scos în cale pe Suflețel. Pădurea începe să vuiască. Norii se strâng și sub cupola de crengi e tot mai întunecat. Mai avem puțin și ajungem la căsuța pădurarului,

unde va fi găzduit Suflețel. Îl vom vizita zilnic și-l vom reda pădurii.

Răcoarea serii se lasă încet, își așterne perdeaua pe pământul mohorât. Noi privim pădurea cu alți ochi. Șoaptele sale nu mai sunt tânguitoare, ele pot fi descifrate doar de cei care o iubesc. Plânge câteodată, dar crede în veșnicia ei și în dragostea noastră, a celor care-i ascultăm glasul. „Pădurea, pădurea este vie!”, mi-am zis atunci.

COPIL PE ULIȚELE PRĂFUITE

Paula Turle, clasa a VIII-a

Au trecut ani și ani de când n-am pășit pe ulițele prăfuite. Mă apropiu de ele cu inima bătând ca un ceasornic. Soarele mă însoțește. Și-a amintit de mine oare?

Copacii, străjeri nemuritori ai orizontului, împăienjenesc fața satului ce găzduiește căsuțele țesute cu fire de argint de Stăpânul Absolut. În iazul cel mare se oglidește oceanul de azur. Văzduhul miroase a ierburi, a frunze, a flori. Satul se vede ca într-o ceață subțire. Strigăte de bucurie vin de pretutindeni. Copiii zburdă pe ulițele prăfuite. Armonia și veselia domnesc peste tot. Florile de pe câmp se culcă în căpițele de fân parfumat, dar odihna le este tulburată de gingașii fluturi multicolori.

Odraslele ostenite de căldura înăbușitoare se repezesc spre apa limpede a râului. Văzduhul este inundat de râsete și cântece vesele. Câmpul este plin de flori și fetele își împletesc coronițe din gingașele margarete.

Fire de praf se aștern ușor pe pantofii mei negri. Imagini nemuritoare îmi fug prin fața ochilor.

Casele gospodarilor se ivesc. Ascunde fiecare câte o poveste. Eu nu le mai știu. Curate și proaspăt văruite sticlesc tainic în geamuri. Mă îndrept spre dealul pe care ai mei au plantat

via. Mă uit înapoi... Bătrânul tei de la marginea satului împrăștie o mireasmă amețitoare și privește maiestuos întinderea verde brodată cu fire de aur. Doar el pare să mă recunoască.

Se seceră, se treieră, se culeg cireșe, vișine. Copiii gustă din toate. Fructele coapte împrăștie un parfum de-ți lasă gura apă!

Pe pajiștile mătăsoase pasc domol oile. Păstorul le cântă. O doină curge lin din undele fluierașului. În sat se răspândește un miros de pâine proaspătă și cozonaci. Copiii îl simt.

Lasă joaca și se grăbesc să prindă pâinea caldă și cozonacii aromați. Cântă savoare, cântă pace...

Așa apăru satul în ochii celui care zburda și el odată pe ulițele prăfuite.

Câte s-au schimbat, chiar și lumina bate altfel... Dar ceva a rămas și nu se va schimba ușor. *Oameni și povești se prind în horă, în zăriștea cosmică și în conștiința unui destin emanat din veșnicie.*

CITESC ȘI ASCULT, DECI EXIST

Mirabela și Florina vă propun să citiți:

CITITORUL DIN PEȘTERĂ

de Rui Zink

Aparțin cititorilor „răzleți”. Când intru într-un templu al cărților, alegerea mi-e dictată, deseori, de titlu. Așa mi-a atras privirea „Cititorul din peșteră”.

M-am întrebat ce fel de chip o fi având cel care s-a refugiat în peșteră pentru a citi? Am căutat și am descoperit un tânăr în căutarea sinelui, după ce alunecase pe un drum care nu ducea nicăieri sau l-ar fi dus la pierzanie.

Fugind de urmăritori, adolescentul ajunge pe un vapor. Descoperirea sacilor cu cărți din cală nasc în mintea băiatului (și a mea) o serie de gânduri. Vin clarificările. Întregul echipaj pornise în căutarea celui mai râvnit trofeu: ANIBALECTOR. Cărțile constituiau momeala. Tânărul este contrariat de ceea ce vede și aude. De-a lungul călătoriei își dovedește istețimea și curajul, devine mus. Drumul pe mare se-nterupe brusc. O furtună îl azvârle tocmai în peștera lui Anibalector. Întâlnirea cu acest personaj este secvența care-mi va rămâne ceva timp în minte. Peștera „pare o catedrală preistorică”. Mi-am spus că grota este spațiul ideal pentru lectură și meditație, iar nimic din ceea ce făcea „acea stranie făptură” nu mă îndreptăța să-l numesc monstru. Și totuși, oamenii se ghidează, deseori, după aparențe și sunt deranjați de cei care nu le seamănă în gândire. La fel și „băiețel”, personajul nostru, s-a lăsat înfiorat, în primele momente, de ceea ce vedea la suprafață. Treptat a înțeles că Anibalector nu este o fiară, ci un suflet însetat de cunoaștere și, chiar dacă în aparență ursuz, era o ființă simțitoare. Zilele petrecute în compania lui Anibalector au marcat existența acestui tânăr. Alături de el descoperă înțelesuri ale operelor pe care nimeni nu i le descifrase astfel. Și eu am aflat că o carte apare, pentru că a existat o alta și o alta...

Așa am călătorit în lumea literaturii alături de câteva personaje celebre. Acum are loc transformarea sa în cel care, chiar dacă nu va pătrunde înțelesul tuturor cărților citite, va ști „să le asculte”. Așa l-a îndrumat Anibalector, cel care-i devenise maestru. Însingurarea și izolarea îi făcuseră străine lui Anibalector preocupările lumii moderne, o lume care a uitat să citească, o lume care a devenit sclava tehnologiei. Uimirea și disprețul animalului pentru această lume îl descumpănesc pe „băiețel”, cum este alintat de „monstru” tânărul care învață lucruri noi. Odată cu el, învăț și eu, cea care-l însoțesc.

Nu mult timp durează găsirea de către echipaj a celor doi. Anibalector este capturat și toți se întorc cu prețioasa pradă de unde plecaseră. Părăsirea peșterii - acel spațiu ocrotitor, nu neprimitor - aduce în inimile celor legați acum de firele nevăzute ale pasiunii pentru citit

multă tristețe. Închis într-o cușcă a unei grădini zoologice, Anibalector refuză să mai comunice. De aceea, tânărul își ia inima în dinți și își eliberează prietenul. Momentul acesta m-a emoționat până la lacrimi. De data aceasta, Anibalector își numește salvatorul „bărbățel”. Acest gest m-a făcut să mă gândesc că, eliberându-l pe Anibalector, tânărul capătă chipul unui Făt-Frumos.

La final, naratorul surprinde câteva aspecte ale lumii de azi și deplânge soarta creatorilor condamnați să scrie „istorii pe care nu le citește aproape nimeni, dacă nu sunt adaptate pentru cinema sau televiziune”. Cât de adevărat și trist! Dar acest adevăr nu cred că-i va descuraja pe adevărații cititori. Și eu recomand această carte tuturor celor care nu se lasă subjugați de jocurile pe calculator, de televior. O recomand colegilor care vor să creeze ei înșiși o nouă lume, o lume ai cărei eroi răsar din paginile cărților.

De ce consider atrăgătoare, fascinantă chiar, cartea „Cititorul din peșteră”? Pentru că această carte m-a învățat valoarea prieteniei, importanța cititului, curajul de a fi tu însuți, mi-a dezvăluit ce reprezintă cărțile pentru cei care le știu prețui și cum pot ele modela caracterul fiecăruia. Trebuie doar „să le ascuți”.

Mirabela Talabur-Horja, clasa a VII-a

HOȚUL DE CĂRȚI

de Markus Zusak

Căutați câteva motive pentru care să citiți romanul lui Markus Zusak? Cred că veți găsi doar părerile pozitive ale celor care l-au citit cu sufletul la gură.

Nu trebuie să faceți niciun efort înainte de a începe să răsfoiți acest giuvaer literar. Deschideți-vă sufletul și întăriți-vă inima ca să parcurgeți pagină cu pagină drumul pe care-l

descrie Liesel spre magicul tărâm al cuvântului, cuvântul balsam, cuvântul care învinge ororile războiului și care întinde punți către oameni!

Probabil veți simți fiori citind: „Când Moartea spune o poveste, chiar trebuie s-o ascuți.” Da, ați ghicit, Moartea se strecoară fără cruțare printre oameni și se crede un păpușar al vieții. Jocul ei nu are nici o rațiune.

Cortina se ridică în Germania anului 1938 și, alegându-și cu grijă cuvintele, această Doamnă cu coasă spune povestea lui Liesel Meminger, pe atunci o fetiță de 13 ani. Liesel și fratele ei sunt duși de mama lor să locuiască la o familie care i-ar fi putut salva de tragicul destin al celor neagreați de autoritățile germane. Moartea îi face o vizită băiețelului - un acces de tuse și sufletul micului Warner e luat. Lângă mormântul fratelui ei, Liesel descoperă în pătura albă de nea „Manualul groparului”, prima ei carte furată.

Acesta este începutul unei povești de dragoste pentru cărți. Vă puteți imagina oare o poveste despre mândria de a zugrăvi cuvinte și de a subtiliza cărți cu fiecare ocazie ivită? Dar o prietenie cu un băiețel care visează să devină unul dintre cei mai mari sportivi? Totul are ca fundal zgomotul rece al bombelor împletit cu notele calde sau sfâșietoare, curgând în ritmul bătăilor inimii celui care cântă la acordeon, nimeni altul decât Hans Huberman, tatăl adoptiv al lui Liesel.

Cred că „Hoțul de cărți” este o poveste despre puterea de a construi lumi cu muzică, dragoste, război, evrei prizoniți, milă, ură, pierderi și câștiguri. Această lume este o pânză uriașă, țesută cu ajutorul cuvintelor care capătă forme, dimensiuni și culori unice. Este o lectură captivantă, dezvăluind că războiul nu este mereu ca în manualele de istorie, nu înseamnă doar arme și sânge, ci și o piesă de teatru în care fiecare erou își are propria-i poveste. Și fiecare poveste se înlănțuie cu o alta, întocmai ca un lanț infinit, lăsând, la final, în sufletele spectatorilor goluri care nu se pot umple decât cu iubire.

Citind această carte, o veți vedea pe Liesel crescând sub ochii voștri și veți descoperi, alături de ea, puterea cuvintelor și dragostea pentru semenii. Toate acestea stau sub norul cenușiu al războiului, într-o atmosferă sufocantă. Dar peste nori și fum, peste foamete și mutilări, se înalță suflete care nu pot fi frânte.

Dacă vă place mai mult filmul, atunci vă spun că această carte a fost ecranizată în anul 2013 de Brian Percival cu Sophie Nelisse, Geoffrey Rush și Emily Watson în rolurile principale. Pelicula a fost nominalizată la Premiile Oscar și Globul de Aur pentru cea mai bună coloană sonoră.

SFINȚII MARTIRI BRÂNCOVENI

Rebeca Bonchiș, clasa a VI-a

Anul 2014 este declarat Anul comemorativ al Sfinților Martiri Brâncoveni la inițiativa Preafericitului părinte patriarh Daniel și cu aprobarea Sfântului Sinod al Bisericii Ortodoxe Române. În decembrie 2013 Guvernul României adoptă Hotărârea nr. 1.167 prin care anul 2014 se declară Anul Brâncoveanu pentru comemorarea a 300 de ani de la martiriul Brâncovenilor.

Din paginile de istorie a acestui neam, am ales pentru acest număr al revistei, un nume cu răsunet în conștiința posterității, un nume vrednic de a fi cinstit, Constantin Brâncoveanu,

domnitor al Țării Românești(1688-1714).

Nu doar orele de istorie aduc în fața noastră figura marcantă a domnitorului Constantin Brâncoveanu, ci și cele de limba și literatura română. Balada populară „Constantin Brâncovanul” are ca punct de plecare un fapt real - uciderea domnitorului român și a celor patru fii ai săi de către turci, la 15 august 1714-, un fapt care a stârnit o impresie puternică asupra tuturor. Am studiat-o și a rămas în inima mea. Personajul central, „Brâncovanu' Constantin/ Boier vechi și domn creștin”, deține calități excepționale. El se remarcă prin diplomație, curaj și tărie morală. Refuză demn, hotărât propunerea sultanului de a fi iertat în schimbul renunțării la credința străbună. Acceptă în schimb sacrificiul suprem - moartea: „- Creștin bun m-am năsut eu,/ creștin bun a muri vreu.” Autorul anonim își exprimă admirația pentru însușirile alese ale domnitorului, trăiește alături de el cumplita dramă și face loc compasiunii pentru soarta tragică a familiei domnești.

Au rămas vii urmele acelor vremuri fie în volume ale căror file au îngălbenit, fie în piatra, lemnul sau nuanțele stilului brâncovenesc. Apreciind renașterea culturală din vremea lui Constantin Brâncoveanu, istoricul Nicolae Iorga consemna în lucrarea „Viața și domnia lui Constantin Vodă Brâncoveanu” (1914) următoarele: „Cantacuzino stolnicul, Radu și Șerban Greceanu, Iordachi Cantacuzino... apoi Antim Ivireanu, ajuns episcop și mitropolit, Filoteiu de la Athos, traducătorul Învățăturilor creștinești și al Florii Darurilor, formau, ca să zicem așa, Academia literară și istorică a Brâncoveanului.” A trăit înconjurat de cărturari, cunoscători ai artelor plastice, ai tainelor tiparului, ai arhitecturii etc. O revelație în arhitectură o constituie curțile și palatele de la Mogoșoaia, Potlogi, Brâncoveni, dar și ctitorii ca Sf. Gheorghe cel Nou(București). Mănăstirea de la Hurezi este o remarcabilă realizare a *artei brâncovenești*, care se distinge prin originalitate, măiestria liniilor și culorilor. În lucrarea sa „Bizanț după Bizanț”, N. Iorga caracteriza acest sfânt lăcaș cu formele sale renascentiste drept „...continuatoare a civilizației romane, ai cărei moștenitori în Europa de Răsărit sunt românii.”

Cronicarul Ion Neculce remarcă rivalitatea domnitorului cu Dimitrie Cantemir, iar dorința de înavuțire, „avuții multe, case, palaturi, heleșteie, este subliniată de cronicarul Radu Popescu. Secretarul de limbi occidentale al domnului, florentinul Anton Maria del Chiaro, îl portretizează astfel: „Iubit de toți, la 34 de ani când a luat domnia, avea o înfățișare frumoasă. A menținut un echilibru între două imperii: cel turcesc și cel german; n-a pus multe biruri pe țară, ci numai cu socoteală. Pentru dăruirea și înalta sa spiritualitate, domnitorul este comparat cu Constantin cel Mare, cu Moise sau cu Solomon.”

VASILE VOICULESCU - 125 de ani de la nașterea scriitorului

Este o personalitate complexă, într-un singur om întâlnindu-se simultan cărturarul, medicul, educatorul, ziaristul, etnograful și folcloristul și nu în ultimul rând scriitorul. S-a născut la 27 noiembrie 1884, comuna Pîrscov, județul Buzău. După ce urmează clasa I la Pleșcoi, comună aflată în vecinătatea Pleșcovului, este trimis la o școală cu internat din Buzău. A urmat liceul în două etape: una la Buzău și alta la Liceul "Gheorghe Lazăr" din București.

Debutază în revista «Convorbiri literare», nr. 3, martie, 1912, cu poezia «DORUL».

La 32 de ani publică volumul «Poezii», editura Poporul.

A fost membru titular al Academiei de Științe din România începând cu 21 decembrie 1935.

Vasile Voiculescu s-a numărat printre românii care nu s-au remarcat doar în domeniul literaturii, ci și în alte domenii.

Devenind medic și doctor în medicină la București, ține la radio o serie de conferințe de medicină pentru țărani, dar pasiunea pentru scris se amplifică.

Într-unul din interviurile acordate Vasile Voiculescu a afirmat: „Domnilor, dacă n-aș fi ajuns medic, cred că aș fi fost preot. Cel mai plăcut joc al meu a fost de-a biserica. Nu o maimuțareală și nici o batjocură, ci o reală și sinceră practică copilărească a marilor mistere.”

Dincolo de asperitățile vieții Voiculescu a cunoscut oameni, locuri, credințe, tradiții, atitudini și mentalități și toate vor lăsa urme în universul său artistic și spiritual. Vasile Voiculescu a colaborat la peste cincizeci de ziare și reviste ce au apărut între cele două războaie mondiale. A publicat literatură, dar și note, impresii, articole cu un pronunțat caracter memorialistic.

Referindu-se la drumul său poetic, Vasile Voiculescu precizează: „Ion Pillat, Nichifor Crainic și cu mine am întemeiat curentul așa-numit tradiționalist în poezie... Nu știu ce fluid lăuntric ne-a legat pe tustrei: Pillat din Dorohoi, Crainic din Vlașca și eu din Buzău. Țin să declar că activitatea mea poetică se datorește în mare parte lui Ion Pillat. El m-a îndemnat, m-a obligat să scriu. A scos cu banii lui «*Cugetul Românesc*» la care am colaborat constant. Ambii am avut apoi mulțumirea să fim premiați, eu cu volumul *Pârgă*, el cu *Grădina între ziduri*”. În 1941 mai avea pregătit pentru tipar volumul de versuri intitulat „*Veghe*”, dar războiul îi barează drumul și astfel câteva texte vor intra în ediția definitivă „*Poezii*”, apărută la Fundația Regală pentru Literatură și Artă în 1944, iar restul se vor întâlni cu cititorul după moartea autorului.

Vorbind despre povestirile lui Voiculescu, Roxana Sorescu este de părere că acestea ilustrează „căile prin care omul contemporan se poate integra în tiparul a-temporal, originar,

din care se naște mitul. Prin darul spiritualității sale, care îl leagă de întreaga lume, omul poate influența mersul faptelor reale, vizibile - aceasta fiind esența actului magic. Magie care, atunci când își aliază forțele malefice ale lumii, devine vrăjitorie condamnată la moarte („Lostrita”), iar atunci când realizează integrarea în spiritualitatea activă benefică poate apropia omul de originile sale („Pescarul Amin”) și poate dezlega puterile de luptă ale binelui în această lume dominate de rău („Ultimul Berevoi”).

Se stinge din viață, după o îndelungată suferință, în noaptea de 25/26 aprilie 1963.

Călătorie prin Europa

OLANDA (REGATUL ȚĂRILOR DE JOS)

Sonia-Suzana Pasere, clasa a VII-a

Mirabela Talabur-Horja, clasa a VII-a

Ne-am propus să facem o călătorie în **Țara Lalelelor**.

Pentru ce este renumită?

Să facem câțiva pași împreună și să descoperim!

Olanda este cea mai joasă țară din lume, un sfert din teritoriul său fiind sub nivelul mării. Pentru prevenirea inundațiilor s-au construit multe diguri.

Este supranumită „Țara Lalelelor”, pentru că aici există mai multe varietăți ale acestei flori decât oriunde altundeva. Și totuși, în lume se știe că această floare își are originea în Turcia, iar numele „tulip” provine din engleză, derivând, se pare, din cuvântul turcesc „tulpend”, care înseamnă „turban”. Cultivarea lalelelor începe abia prin anul 1600 . An de an, în luna mai, aici se organizează **Festivalul Lalelelor**, o sărbătoare a culorilor.

În orașul olandez **Zundert** are loc „Parada Bloemencorso” care înseamnă „parada florilor”. Deși Olanda i se spune și „Țara Lalelelor”, în cadrul acestui eveniment se folosesc doar dalii.

Amsterdam este capitala Olandei, un loc vibrant, o comoară de bogății artistice, un oraș cu 900 de ani de istorie.

Canalele Amsterdamului reprezintă una dintre principalele atracții ale orașului. Herengracht este cel mai impunător canal de pe Grachtengordel și este faimos pentru „Curba de Aur”, întindere de case impunătoare construite pentru negustorii bogați. Alte canale importante sunt Keizergracht, Prinsengracht, Entrepotdok și Reguliersgracht. Unele dintre cele mai frumoase atracții ale orașului pot fi văzute în plimbările pe canal: Trezoreria, Podul Inchisorii și Turnul Lacrimilor.

Cel mai frumos muzeu din Amsterdam este Rijksmuseum. Aici sunt adăpostite peste 7 milioane de lucrări de artă și tezaur.

În Olanda există peste 1.000 de mori de vânt. Cel mai mare număr de mori de vânt se găsește lângă satul Kinderdijk. Pentru a controla excesul de apă din poldere (porțiuni de pământ aflate sub nivelul mării), aici au fost construite 19 mori de vânt în 1740. În prezent, morile de vânt se află într-o stare foarte bună și sunt o populară atracție turistică din Olanda.

Haga (neerlandeză Den Haag), locul unde se află sediul Guvernului, reședința regală și o mare parte a ambasadelor.

Rotterdam este cel mai mare port maritim din lume.

Personalități:

Peter Paul Rubens (1577-1640), considerat cel mai mare pictor flamand al secolului al XVII-lea.

Cu o personalitate deosebită, cult și deschis spre viață, Rubens a fost artistul neobosit și de mare succes, așa cum o dovedesc numeroasele sale tablouri, printre care se numără portrete, subiecte mitologice, peisaje și cicluri decorative.

Marchiza Brigida Spinola Doria

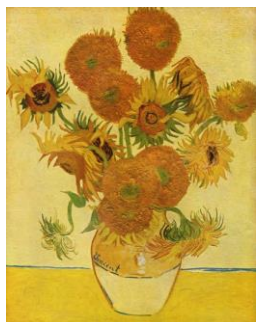

Peisaj

Vincent van Gogh (1853-1890), pictor post-impresionist ale cărui lucrări au avut o influență profundă asupra artei secolului al XIX-lea, prin culorile vii și impactul emoțional.

Floarea soarelui

Noapte înstelată

Harry Mulisch (1927-2010) s-a remarcat prin scrieri care poartă amprenta atrocităților războiului. La un moment dat, scriitorul afirma: „Eu sunt Al Doilea Război Mondial”.

Romanul său „Asaltul” a fost ecranizat în 1986, iar filmul a câștigat Globul de Aur și premiul Oscar. În anul 1992 îi apare romanul „Descoperirea Raiului”. Acesta a fost votat drept cel mai bun roman olandez din toate timpurile.

GÂNDURI DESPRE ȚARA MEA

România, țărâm de poveste

Coraș Florina Ramona, clasa a VI-a

Este o zi în care razele soarelui își strecoară timid razele prin ferestrele clasei. Mioara citește însemnările colegei sale de bancă. Subiectul primit ieri i se păruse dificil, de aceea

dorea să afle ce-și notase Irina. În carnetelul colegei sale vede mai multe însemnări, dar se oprește la pagina scrisă cu roșu, galben și albastru. Parcurge cu atenție rândurile și descoperă: „Patria este înlăuntrul nostru și o ducem cu noi peste țări și mări... Patria nu e pământul pe care trăim din întâmplare, ci e pământul plămădit cu sângele și întărit cu oasele înaintașilor noștri...” spunea îndrăgitul nostru scriitor Barbu Delavrancea, amintindu-ne că datorăm respect tuturor acelor care s-au jertfit și ne-au redat libertatea. Ei se numesc: Mihai Viteazul, Constantin Brâncoveanu, Ștefan cel Mare, Mircea cel Bătrân. Dar nu sunt singurii. Lor le putem alătura și numele altor fii de nădejde ai acestui neam frumos format din oameni simpli cu dragoste de țară și cu pasiune pentru ceea ce făceau, scriitori, oameni de știință, bravi conducători. Cine au fost? Eminescu, Slavici, Creangă, Caragiale, Aurel Vlaicu, Traian Vuia, Constantin Brâncuși, Victor Babeș, Enescu, Grigorescu, Avram Iancu, Aurel Lazăr, Iosif Vulcan, Lucian Blaga și mulți alții, care au dovedit lumii că noi, românii, suntem un popor înzestrat și harnic, demn și cu suflet mare. Aceste nume ne amintesc locuri celebre: Neajlov, Rovine, Dumbrava Roșie... sau ne poartă pe aripile poeziei în codri ce se leagănă „fără ploaie, fără vânt”, prin ținuturi populate cu zmei și Ilene Cosânzene, prin lumea copilăriei lui Nică, prin Neamț, prin Târgu-Jiu, unde Brâncuși ne-a lăsat o parte din sufletul său însetat de cunoaștere. Inima fiecărui român tresare de emoție când vede un tablou de Grigorescu sau Luchian, la fel cum vibrează strunele viorilor când orchestra cântă *Rapsodiile*.

Prin fața Mioarei se perindau figuri și locuri legendare, imagini cu fragmente din lucrările marilor pictori sau sculptori și în urechi îi răsunau acorduri de liră.

România, scria în carnetelul Irinei, nu reprezintă doar acești minunați oameni. Țara mea are imașul verde pe care pasc liniștitele mioare, dealuri cu pomi și vii întinse, Carpații ce stau strajă de veacuri și ocrotesc inima acestui ținut. România este udată de bătrâna, dar neobosita Dunăre, fluviul ce spune legende învățate în tinerețea sa spumoasei Mări Negre. Înainte de a se uni cu apele stăpânite de Poseidon, Dunărea creează o deltă, ținut mirific și unic în Europa. Delta Dunării ține în brațele sale o fascinantă lume a păsărilor. Aici poți să vezi: cormorani, lișițe, rațe sălbatice... stuf, papură, pești. Dacă te aventurezi în acest loc, e

bine să știi că trebuie să călătorești cu barca. Satele pescărești dau farmec locului și sunt așezate în locuri greu accesibile, dar fermecătoare.

Străbătând țara, găsești locuri în care doinele se mai aud încă, aceste comori au fost păstrate cu sfințenie de câțiva români vrednici, descoperi urme ale unor cetăți, biserici și mănăstiri, castele și palate, universități, vezi orașe, râuri repezi și izvoare cristaline...

Brusc firul lecturii a fost întrerupt de sunetul clopoțelului. Ochii verzi ca și câmpiile țării s-au ridicat și au întâlnit pata albastră pe care se profilau figurine alburii. „Trăiesc într-un ținut ca-n povești!”, gândi Mioara.

TUTUROR COLABORATORILOR ȘI CITITORILOR NOȘTRI LE URĂM

SUCCES ÎN NOUL AN ȘCOLAR ȘI LE AMINTIM CĂ :

„Adevărata călătorie a cunoașterii nu constă în căutarea de noi ținuturi, ci în a avea ochii noi.”

(MARCEL PROUST)

Comitetul de redacție

Profesor coordonator: Angelica Ștef

Colaboratori: Rebeca Bonchiș, Florina Ramona Coraș, Florina –Ioana Jude, Sonia-Suzana Pasere, Mirabela Florina Talabur Horja, Paula Turle

Redacția: Stănțești, nr 53, cod 417 124, jud. Bihor